

Exposició: **Victoria Civera. Somnis Inclinats**

IVAM Institut Valencià d'Art Modern
3 febrer - 17 abril 2011

Comissari: Kevin Power

La present exposició és una commemoració centrada en els principals aspectes i els detalls secundaris de l'obra de Victoria Civera que, a través de prop d'un centenar d'obres entre objectes, de gran i xicoteta escala, dibuixos i pintures, traça un recorregut des de les seues primeres peces novaiorqueses dels anys noranta fins al seu cicle últim de pintures figuratives de gran format, passant per peces de format menor o diminut en les que Victoria Civera hi ha "inventat" un món de signes, símbols i representacions que constitueixen un dels modes més exquisits i radicals de l'art internacional per a constituir un discurs de dona en la societat occidental. Un to brillant, alegre, efusiu, loquaç, però, al mateix temps, controlat per una sintaxi poètica que desvela el complex i contradictori univers de l'artista, un univers, un espai i un lloc particulars, en el sentit que és orgànic i viu, amb interaccions, ecos, seduccions i tensions. Victoria Civera proposa en l'exposició un paisatge del jo, que en certa manera, és el resum de la seua vida.

El catàleg publicat amb motiu de l'exposició reproduïx les obres i instal·lacions exposades i reuneix textos sobre Victoria Civera de Kevin Power Jan Avgikos, Consuelo Císcar, Marià Navarro i Rosa Olivares.

Victoria Civera va estudiar en l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Carles de València i es va traslladar a Santander, a finals dels setanta, on començaria a experimentar amb la pintura figurativa i amb propostes pròximes a *l'action painting* i a la pintura *neoexpresionista* en obres de gran format,. La seua participació en rellevants exposicions col·lectives la fan ser coneguda en els ambients artístics espanyols des de la dècada dels huitanta. A mitjan dècada va traslladar la seua residència a Nova York i en la seua producció va alternar la pintura amb la fotografia, el fotomuntatge i la instal·lació.

Després d'instal·lar el seu taller en Brooklyn, poc després d'arribar a Nova York, explora tant la lleugeresa de la pinzellada com el potencial líric dels nous materials, deixant el rastre mínim i la presència poètica de l'efímer, l'empremta del que no es pot mantindre, lleugeres carícies, eufemismes, paraules dolces i una escolta afinada al jo. Obres que acosten el màxim possible a la seua peculiar sensibilitat en què troba un nou ús a allò que s'ha abandonat, i trau a la llum el que

subjau en ell. Peces que estan infoses de la fragilitat de la vida, l'experiència, l'amor, la confiança.

Este canvi substancial que reflectix la seua obra s'observa en formes antropomètriques, orgàniques que van anar progressivament deixant el seu lloc a altres més buides i etèries. Sense perdre un cert caràcter animista i al·lusiu, algunes de les seues obres van incorporar materials aliens a la pintura, com a cuir cosit, plàstic, paper goma, polièster, vinils, pintures industrials, algeps, cotó, lli, seda, teixits sintètics, fòrmica, entre altres.

La major part de la producció objectual de Victoria Civera la configuren obres de xicoteta i mitjana grandària, però també amb una producció numèricament menor, però no de més baixa intensitat ni compromís, realitza instal·lacions i peces-escultura de grans mides, entre les més impactants *Galliner*, 1995, que va formar part de l'exposició, *Olla i Cru*, comissariada per Donen Cameron en el MNCARS.

Amb el canvi de segle, la pintura de Victoria Civera va experimentar una evolució que ha prosseguit en el transcurs de l'última dècada, no sols en l'espectacular canvi, dels xicotets formats a alguns dels majors que mai hi ha emprat, a més d'algun mural. No obstant això, no ha deixat de freqüentar ni el xicotet format, en el que hi continua produint algunes de les seues millors obres i des del que ha tornat a alguns dels models i motius dels anys huitanta, com en les peces que integren la sèrie *Pecadillos familiars*, de 2010; també ha recuperat la seua voluntat escenogràfica i constructiva de llocs propicis a l'emoció.

Entre els guardons que ha rebut per les seues creacions, destaquen la Beca "Alfons Roig", de la Diputació de València, que se li va concedir en 1983 i el Premi "Ull Crític" a les Arts Plàstiques de 1993. La seua obra s'ha exposat en nombroses galeries i museus espanyols i d'Anglaterra, França, Bèlgica, Itàlia, Brasil i Estats Units i forma part de col·leccions de museus i fundacions espanyoles com ARTIUM de Vitòria, Caixa Burgos, Col·lecció Banc d'Espanya, Col·lecció Testimoni de la "Caixa", IVAM, MACBA. MNCARS, Museu Pati Herreriano de Valladolid, Caixa Madrid i CAC de Màlaga.